

praktisch zou men mogen zeggen oneerlijke) indruk wordt gegeven. Tusschen die twee is zeker overeenkomst, maar niet minder zeker in de schatting van vele geneeskundigen groot verschil en, vooral wanneer het tot een referendum mocht komen, zouden velen, die de behandeling der Maatschappij-aangelegenheden niet plegen te volgen, op den klank van „verklaringen aan verzekeringsmaatschappijen” afgaand, stemmen vóór iets, waaraan zij niet de consequentie zouden hechten, die er in ligt.

Het eventueel aangenomen bindend besluit zou dan verbieden, aan verzekeringsmaatschappijen, enz. verklaringen omtrent arbeidsongeschiktheid af te geven. Vallen daaronder de ziekenbriefjes? Ongetwijfeld niet. Of zijn de tijden zoozeer veranderd, sedert ik de praktijk verliet? Krijgen de collega's op hun spreekuren tegenwoordig boden of bestuursleden van ziekenfondsen met de noodige ziekenbriefjes ten name der fondsleden? Neen immers; het ziekenbriefje geeft men af aan *zijn patiënt* of aan iemand, die het namens hem komt aanbieden. Dit is nu niet slechts een vormkwestie, en mijn tegenwerping is daarom ook niet een woordenspel of zelfs een aanwijzing tot stiekeme ontduiking van een bindend besluit. In dien vorm drukt zich uit de juistheid der door mij sedert jaren verdedigde meening, dat het afgeven van ziekenbriefjes iets is, dat geschiedt *ten behoeve der patiënten*. Ik zal daarop thans niet nader ingaan, hoezeer de verleiding daartoe groot is tegenover de nog onlangs weer door PINKHOF met groote volharding uitgesproken meening, dat hier in tegenstelling met, wat overal geldt, een verklaring, waarop geldelijke uitbetaling zal plaats hebben, geacht zou moeten worden afgegeven te zijn niet ten behoeve van hen, die ontvangen, maar van hem, die betalen moet.

Hoe dit zij, formeel geeft men het ziekenbriefje af aan zijn patiënt en indien, zooals ik verleden jaar aangaf, ziekenbriefjes worden gedrukt, die geenerlei aanwijzing omtrent een ziekenfonds, een vereeniging of wat ook van dien aard dragen, dan zal men nooit den dokter verantwoordelijk kunnen stellen voor het gebruik, dat van dit bewijs wordt gemaakt, omdat zich dit te eenenmale aan zijn contrôle zal onttrekken.

Indien men dus bij bindend besluit het afgeven van ziekenbriefjes wil verbieden zal men dit duidelijk moeten zeggen en afzonderlijk moeten besluiten als volgt:

„De leden der Nederl. Maatsch. enz. verbinden zich. . . aan hun patiënten „geen ziekenbriefjes (bewijzen van arbeidsongeschiktheid) af te geven”.
of „geen bewijzen van arbeidsongeschiktheid (ziekenbriefjes)”.

's-Gravenhage, 20 Maart 1916.

dr. D. SNOECK HENKEMANS.

GEMEENTE-GENEESHEER TE ANNA PAULOWNA.

De inlichtingen over bovengenoemde gemeente, welke ik als voorzitter van het afdeulingsziekenfonds te geven heb, betreffen uitsluitend het fondswezen aldaar, dat nog wat ingewikkeld is.

Nu is mij echter gebleken, dat de te benoemen gemeente-geneesheer behalve met het bestaande fonds „Ziekenzorg” zal hebben te kampen met een bepaling in de instructie. De gemeente-geneesheer van Anna Paulowna is nl. *verplicht* aan alle ingezetenen van de gemeente hulp te verleen. Deze bepaling dateert van vóór de . . . overstroming. Zou het niet zaak zijn voor den nieuwen geneesheer, dat hij in den vernieuwden polder ook een nieuwe instructie zal krijgen? Overblijfsels van vóór den zondvloed behooren in zoo'n omgeving toch niet thuis!

Alkmaar, 19 Maart 1916.

R. G. C. SCHRÖDER.

MAATSCHAPPELIJK-GENEESKUNDIG WERK VOOR DEN ARTS.

De warme belangstelling, die uit de artikelen van prof. VAN RIJNBEEK en dr. FLEISCHER spreekt voor het werk van mejuffrouw TER MEULEN, zal zeker menigeen opwekken zijn gedachten over deze gewichtige zaak te laten gaan, en zullen vele